

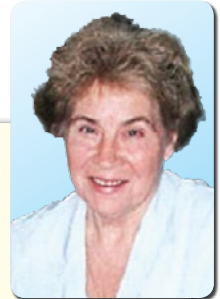

ЛЮБИТИ ДИТИНУ – ПОКЛИКАННЯ ЧИ МИСТЕЦТВО?

Поради вихователям

Любов АРТЕМОВА,

доктор пед. наук, професор, м. Київ

Як стати улюбленою вихователкою малят? Як досягти того рівня емоційної близькості та довіри, коли діти ловлять кожне ваше слово і щоранку квапляться до дитсадка, радіючи зустрічі? Як навчитися приймати дітей такими, як вони є, і проявляти свою любов до них так, щоб вони її відчували і відповідали взаємністю? І як самому отримувати задоволення від роботи? Свої роздуми і життєві поради пропонує постійна авторка журналу.

ДІТИ ПОТРЕБУЮТЬ ЛЮБОВІ

Любов до дитини — основа педагогічної діяльності. Про це в контексті шкільної освіти багато писали педагоги-гуманісти різних країн: Януш Корчак (Польща), Василь Сухомлинський (Україна), Шалва Амонашвілі (Грузія) та інші. Однак, на жаль, щодо виховання дітей дошкільного віку цю тему раніше не порушували.

Утім нині в численних публікаціях знаходимо міркування про **потребу дітей раннього віку в любові батьків, близьких людей** і про необхідність її задоволення дорослими. Тема “правильної” любові вихователів до малят турбує сьогодні й науковців, і практиків. Вочевидь тому, що недостатньо вивчена, не розв’язана і в практиці втілюється радше інтуїтивно — людьми, від природи щедро обдарованими здатністю любити і проявляти свою любов.

На першій зустрічі зі своїми студентами — майбутніми вихователями — я завжди запитую їх: “Чим запам’яталися вам ваші вихователки в дитячому садку?”. Переважна більшість розповідає про добрих, люблячих, веселих та уважних педагогинь, які багато гралися з дітьми, показували й розповідали чимало цікавого, ніколи не кривдили і не карали. Та є й такі, хто не може пригадати нічого доброго про свою вихователку. У пам’яті спливають лише приклади неухважного, недбалого ставлення, відчуття самотності, нудні “сидячі” заняття і бажання швидше піти додому.

Такий “екскурс у власну історію” допомагає моїм студентам визначити для себе, якими

педагогами вони хочуть стати. А ще ці відповіді дорослих людей засвідчують, що **спогади про першу вихователку живуть у нашій пам’яті дуже довго і згодом переносяться на дитячий садок загалом**. Чи не тому дехто з нинішніх батьків не довіряє дитсадкам?

Чимало батьків чують від своїх уже дорослих і цілком самодостатніх дітей докори — мовляв, у дитинстві вони були до них неухважні, надто вимогливі, несправедливі, суворі, багато що забороняли, нерідко залишали малят на самоті. Можливо, батьки в багатьох випадках мали рацію, але тут ідеться про інше.

Навіть ставши дорослими, діти не прощають батькам, які так багато зробили для них, “недолюбеності” в ранньому і дошкільному дитинстві, коли вони найбільше потребували любові та поваги.

Що із цього випливає? Те, що **надзвичайно емоційно чутливі та вразливі малята зберігають усі пережиті в ранньому віці почуття — і добрі, й погані — на все життя**. Чи хочуть вихователі, які прийшли працювати в дитячий садок за покликанням, залишитися в пам’яті своїх підопічних негативними персонажами? Сподіваюся, що кожен педагог прагне добра для своїх вихованців і не бажає їм нічого поганого. Але багато хто з різних причин не розуміє, не знає, чого насамперед потребують малюки, чого вони очікують від дорослих, на що сподіваються спочатку підсвідомо, а дуже скоро вже й усвідомлено. Тож спробуймо розібратися в цьому разом.

ОБЕРІТЬ СВІЙ ФОРМАТ ФАХОВИХ ВИДАНЬ

ЕЛЕКТРОННІ

ЧИ

ПАПЕРОВІ

- ✓ Пропустили актуальну тему номера?
- ✓ Загубили примірник із потрібними матеріалами?
- ✓ Мрієте читати улюблені фахові видання на своєму гаджеті?

- ✓ Вам до вподоби запах свіжої фарби, шелест сторінок?
- ✓ Збираєте власну бібліотечку, упорядковуючи випуски за темами?
- ✓ Використовуєте наочність в роботі з дітьми?

Купуйте та передплачуйте
ЕЛЕКТРОННІ ВЕРСІЇ на сайті
journals.ua/prof/obrazovanie

Купуйте та передплачуйте
ПАПЕРОВІ ЖУРНАЛИ
на сайті jml.com.ua/peredplata

Усе, як ви звикли,
тільки онлайн!

Продовжуйте
добрі традиції!